

Joustavaa kuin spagetti

Tovi työmatkaa Itävallassa on mennyt lupsakasti. Sikäläiset puhuvat mukavan letkeää savolaissaksaa, jonka ymmärtäminen on joskus hankalaa. Sattuu hassuja väärinkäsityksiä. Matka jatkuu rajan yli Pohjois-Italiaan, josta tilattu pikkubussi odottelee jo ulkosalla.

Mahdumme mukavasti Ivecoon. Minulle valikoituu kuin vahingossa toivepaikka oikealta etupenkistä. Siitä näkee hyvin kuljettajan elkeet, auton mittarit ja varoitusvalot. Maisemia voi seurata ilman meritautia.

Kuski on pukeutunut rennosti. Hän ei ymmärrä saksaa, mutta solkkaa vähän englantia. Vastaa kuitenkin kysyttäessä yleensä ensin italiaksi. Saffari kiinnittää turvavyön ja lähdetään liikkeelle. Alusta pitäen hän ajaa erittäin tarkasti, pysähtyy stop-merkillä ja katsoo huolellisesti sivuille. Näyttää liikenneympyrästä poistuttaessa jopa vilkkua.

Pääsemme moottoritiele, joka kartan mukaan soljuu vuorten välisissä solissa. Pikkubussimme mittari näyttää 102 km/h, joka on ilmeisesti auton rajoittimen mukainen maksimi. Navigaattori piippailee valvontakameroista. Alhaisempia nopeusrajoituksia kuski noudattaa prikulleen. Toivoisi jopa, että voisi nyt vähän riskeerata yläkanttiin. Muu liikennevirta ohittaa koko ajan.

Saavumme Itävallan ja Italian rajalle. Rajan huomaa maakyltistä, muutamista tiedotustauluista ja tiemaalauksista. Pysähtyä ei tarvitse eikä paljoa hiljentääkään. Mutta huomaamme rajanylityksen pian muuten. Satakunta metriä rajasta kuski irrottaa turvavyönsä. Hälytyssignaali piippaa. Hän heittää vyön molemmat haarat selkensä taa ja kiinnittää lukon uudelleen. Piippaus lakkaa.

Vielä yllättävämpää seuraa. Autosta näyttää katoavan nopeudenrajoitin. Tämä mopohan kulkee ihan kunnolla! Saavumme parin kilometrin päästä Italian autostradan maksuporteilte. Vähän ennen kuski siirtää turvavyön ylemmän haaran päänsä yli rinnalleen. Rajalla on ilmeisesti kameroita. Maksuporteilta etäännyttyämme kuski heittää vyön taas selkensä taakse.

Käytimme parin seuraavan päivän ajan samaa bussia, mutta kuljettaja vaihtui kolmasti. Kuskin turvavyön solki pysyy koko ajan kiinni, ja vyö pitää tukevasti selkänöjaa paikallaan. Nopeusrajoitukset eivät haittaa matkaa. Stop-merkillä pysähdytään vain, jos toinen auto sattuu juuri tulemaan päätietä. Pohjois-Italiassa on paljon hienoja liikenneympyröitä, niin hienoja, ettei niissä tarvitse edes vilkuttaa.

No, siirtymiset sujuvat sutjakkaasti ja ajallaan. Ainoastaan yhtenä aamuna meinaavat aikataulu ja kuskin hermot pettää. Hotellissamme asuu nimittäin arvovieras, Italian presidentti, vanhan mafiapomon näköinen kaljupäinen ukkeli Giorgio Napolitano. Hotellin edustan liikennettä rajoitetaan.

Hotellissa ja sen edustalla parveilee poliiseja, karabiniereja ja mustapukuisia gorilloja aurinkolaseissaan. Heput eivät mitenkään rajoita ihmisten kulkua. Minäkin pääsen noin metrin päähän presidentistä. Olisin voinut kopauttaa olalle, huikaista tuttavallisesti ciao ja pyytää päästä hienon Lancia Theman takapenkille.

Matkalla lentokentälle moottoritien toisella ajoradalla näkyy ruuhkaa. Meidänkin nopeutemme hidastuu. Sitten huomaa helikopterin. Onnettomuudessa henkilöauto on törmännyt rekan perään. Auton yläosa oli leikkautunut puoleen väliin pois. Kuvottaa. On pakko katsoa toiseen suuntaan.

Kuskin kasvoille ilmestyy latinoille tyypillinen vaivautunut ilme. Ei voi mitään. No, eipä olisi turvavyökään pelastanut.

pajen